

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 545/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti RECLAIM, a. s., Prievozská 2/A, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Babčaníkom, Advokátska kancelária, Prievozská 2/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 59/2014 z 30. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti RECLAIM, a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2015 doručená sťažnosť spoločnosti RECLAIM, a. s., Prievozská 2/A, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový

protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 59/2014 z 30. marca 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 16. júla 2015.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 C 34/2012 z 27. apríla 2012 na základe žaloby sťažovateľky ako žalobkyne proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) bol žalovaný zaviazaný zaplatiť sťažovateľke 6 798,93 € istiny s úrokmi z omeškania, ako aj 1 347,54 € náhrady trov konania na účet právneho zástupcu sťažovateľky. Uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 169/2012-96 z 21. novembra 2012 na základe odvolania žalovaného smerujúceho proti výroku o náhrade trov konania bol tento výrok zrušený a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Následným uznesením okresného súdu sp. zn. 10 C 34/2012 z 21. októbra 2013 nebola účastníkom priznaná náhrada trov konania, a to s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, teda z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Napokon uznesením krajského súdu č. k. 6 C 59/2014-143 z 30. marca 2015 bolo uznesenie okresného súdu č. k. 10 C 34/2012-117 z 21. októbra 2013 potvrdené.

Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľke doručené 19. mája 2015.

Sťažovateľka nie je spokojná s naposledy uvedeným uznesením krajského súdu a považuje ho za porušenie jej označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Krajský súd rozhodol o náhrade trov konania podľa sťažovateľky bez toho, aby boli vykonané dôkazy rozhodné pri preukazovaní skutočností relevantných pre rozhodnutie o náhrade trov konania a osobitne skutočností podľa § 150 Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzali totiž bez ďalšieho iba z tvrdení žalovaného.

Sťažovateľka sa až z písomného vyhotovenia uznesenia okresného súdu a následne z písomného vyhotovenia uznesenia krajského súdu dozvedela, ktoré skutočnosti vzali súdy do úvahy pri rozhodovaní o náhrade trov konania, a to bez toho, aby vo vzťahu k objektívnemu zisteniu týchto skutočností vykonali riadne dokazovanie.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd jej bez akýchkoľvek pochybností odňal možnosť konať pred súdom, keď rozhodol o náhrade trov bez vykonania dokazovania, len na základe nepodložených tvrdení žalovaného a bez toho, aby poskytol sťažovateľke možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré pri rozhodovaní bral do úvahy. Okresný súd neoboznámil sťažovateľku s tým, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, čím jej znemožnil kvalifikovane reagovať navrhovaním nových dôkazov. Krajský súd namiesto toho, aby odstránil procesné pochybenia okresného súdu zrušením jeho uznesenia, sám vo veci rozhodol a opätovne bez toho, aby vo vzťahu k relevantným skutočnostiam vykonal dokazovanie, oboznámil sťažovateľku s výsledkami tohto dokazovania, poskytol jej možnosť vyjadriť sa a prípadne navrhnuť ďalšie dôkazy. Krajský súd teda taktiež odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom.

Okrem uvedeného uznesenie krajského súdu sa javí podľa sťažovateľky aj ako svojvoľné, keď na jednej strane sa v ňom tvrdí, že bolo preukázané písomné oznámenie žalovanému, že došlo k postúpeniu pohľadávky na právneho predchodcu sťažovateľky, ktorý žalovaného písomne vyzval na plnenie, no zároveň rozporne s tým sa tvrdí, že žalovaný nemal pred začatím konania vedomosť o povinnosti dlh plniť a nemohol tak predísť súdному konaniu. Pritom údajná nevedomosť žalovaného o povinnosti plniť sťažovateľke je irelevantná, pretože aj keby žalovaný nemal vedomosť o novom veriteľovi, mohol sa dlhu zbaviť plnením pôvodnému veriteľovi. V skutočnosti však bolo preukázané, že žalovaný mal o postúpení pohľadávky vedomosť. Svedčia o tom listinné dôkazy preukazujúce doručovanie príslušných písomností.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti RECLAIM, a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách a tiež základné právo podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.03.2015, pod sp. zn. 6Co/59/2014 porušené BOLO.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.03.2015, pod sp. zn. 6Co/59/2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť spoločnosti RECLAIM, a. s. náhradu trov konania vo výške 355,73 Eur.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 Co 59/2014-143 z 30. marca 2015.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľka v podanej sťažnosti výslovne a dôrazne namieta, že jej bola postupom všeobecných súdov odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodov, ktoré konkrétne uvádza.

Za uvedeného stavu bolo možné podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť by vyplývala z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka dovolanie nepodala. Tým je dané, že nevyužila účinný zákonný opravný prostriedok, ktorý mala k dispozícii. To zakladá neprípustnosť sťažnosti.

Napokon treba uviesť, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015